

știința slavă), publicată în «Revista Ministerului Educației Naționale»¹. Eminescu este menționat printre scriitorii de vază ai vremii.

Cercetări mai noi, în special cele despre relațiile cunoscutului filolog și istoric Ioan Bogdan cu Rusia, ne oferă date cu privire la pătrunderea operei poetice a lui Eminescu în cercurile intelectuale ruse². Între anii 1888—1890, în timp ce-și desăvârșea studiile de specialitate în slavistică la universitatea din Petersburg, apoi începînd cu vara anului 1889 cînd pleacă pentru o jumătate de an să facă cercetări în arhivele și bibliotecile din Moscova, Ioan Bogdan întreține strînse legături cu cei mai de vază cărturari ruși. Printre aceștia se numără un admirator al lui Eminescu și primul său traducător în limba rusă, academicianul Feodor Evghenievici Korș, profesor la universitatea din Moscova. Filolog rus, slavist și orientalist, savant cu renume, F. E. Korș (1843—1915) s-a făcut cunoscut în deosebi prin lucrările sale de prozodie rusă și slavă, de dialectologie slavă și de lingvistică comparată a limbilor slave cu limbile greacă, latină, sanscrită, persană, arabă, neogreacă, cu limbile romanice, germanice, turce. Deși realizează traduceri bune în limba rusă, îndeosebi din limba greacă, apropierea sa de Eminescu n-a fost numai de natură filologică. Autor al unor lucrări fundamentale despre prozodia lui Pușkin și al unui dicționar de rime pușkinian, F. Korș a descoperit pe semne în poetul român un strălucit egal al lui Pușkin. De altfel, o parte din vocabular și unele construcții sintactice din traducerea sa ne apar evident pușkiniene³. Avînd în vedere că preferințele savantului rus erau îndreptate mai ales către poezia neogreacă (din care publică traduceri concomitent cu versiunea rusă a poeziei lui Eminescu) înseamnă că revelația poeziei acestuia trebuie să fi fost deosebit de puternică. Eminescu ne apare într-adevăr ca singurul poet european contemporan tălmăcit și publicat de F.E.Korș. Poezia eminesciană trebuie să-l fi atras pe academicianul rus și ca model de limbă literară, pentru că, după cum aflăm din scrisoarea lui I. Bogdan către I. Bianu, trimisă din Cracovia la 3/15 aprilie 1890, el începuse studiul limbii române cu 15 ani în urmă⁴. În aceeași scrisoare Ioan Bogdan îl informa pe I. Bianu despre colaborarea sa cu F. Korș: „Am tradus împreună sonetul publicat de Maioreescu în urmă; mi se pare însă obscur și i-am făgăduit a-i trimite întreg volumul pentru a-și alege ce e mai frumos”. În relațiile pe care ni le oferă Bogdan nu mai întîlnim referiri în legătură cu destinul acestei traduceri sau alte traduceri ale lui Korș din opera

¹ «Журнал Министерства Народного Просвещения», Tom. CCXXIV, aug. 1884, p. 234—248. Pentru Sîrcu vezi D.P. Bogdan, *Basarabeianul Polihron Sîrcu și contribuția lui la cultura românească veche*, București, 1942, p. 2—4, 23.

² Damian P. Bogdan, *Legăturile slavistului Ioan Bogdan cu Rusia*, în vol. *Studii privind relațiile româno-ruse*, București, p. 181—338, anexele 40 și 43.

³ Ex. „Их блеска смысл, их трепета значение”, „какое хочешь жизни дай течение”.

⁴ „Korș citește binișor românește; a cetit cîte ceva și cu mine. Pe frate-meu (G. Bogdan-Duică, D.C.) îl voi ruga să-i trimită un volum din poeziile lui Eminescu din care vrea să traducă cîteva în rusește... acesta e un talent fenomenal în învățarea limbilor; dacă ar avea cărți ar învăța românește perfect... știe toate celelalte limbi romanice... N-ai de ce să te miri că vrea să învețe bine românește” (Ms. B.A.R., 55343). Dovada colaborării dintre cei doi oameni de știință sînt și alte scrisori reproduse în lucrarea lui Damian P. Bogdan, din care reținem referirile la Eminescu îndeosebi de la p. 194—195, 242, 251.